

Investigació Científica i Tècnica des de 1982 fins al moment actual. Dins d'aquesta línia, ha publicat, entre 1987 i 1990, quatre llibres: *Els sarraïns de la Corona catalano-aragonesa*, *La frontera amb l'Islam en el segle XIV*, *Cristians i sarraïns al País Valencià*, *Les aljames sarraïnes en la governació d'Oriola* i *Organització i defensa d'un territori fronterer*. *La governació d'Oriola en el segle XIV*, a més de nombrosos articles. També està dirigint tesis sobre les relacions amb Granada en el segle xv, les relacions amb el nord d'Àfrica i la criminalitat entre els sarraïns de la Corona catalano-aragonesa a la baixa edat mitjana, i està preparant catàlegs de documentació sobre els sarraïns dels diferents regnes de la Corona.

Finalment, entre llibres, articles, comunicacions i ponències a congressos, capítols d'obres generals, etc., sense comptar la gran quantitat d'articles, molt sobre material inèdit, per a la *Gran enciclopèdia catalana* i altres diccionaris, ha publicat cinquanta-nou títols, la qual cosa significa més de dos títols per any durant la seva vida científica, que crec que dóna una bona productivitat.

FRANCESC FONTBONA I DE VALLESCAR

Presentat per Joan Ainaud i de Lasarte

El doctor Francesc Fontbona i de Vallescar, nascut a Barcelona el dia 20 de juliol de 1948, es doctorà en filosofia i lletres, secció d'història moderna, per la Universitat de Barcelona, l'any 1987, on s'havia llicenciat el 1970. És acadèmic numerari de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi, de Barcelona, el 1989, i acadèmic corresponent de la Reial Acadèmia de Bellas Artes de San Telmo, de Màlaga, el 1990.

El doctor Fontbona ha tingut i té una constant activitat en diferents aspectes de l'art contemporani, tractat d'una manera absolutament seriosa. En el seu discurs d'ingrés a la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi, va fer un elogi —que jo vaig qualificar d'«optimista», però l'optimisme també és un motor en les persones— sobre les virtuts del món acadèmic.

No solament des d'un punt de vista individual sinó també col·lectiu, l'activitat del doctor Fontbona ha estat molt important perquè, al costat d'un treball constant de publicista, d'estudiós, és un dels responsables d'una de les obres mestres de la bibliografia de l'art català

contemporani junt amb el doctor Miralles. D'altra banda, a més dels volums que li corresponen parcialment o totalment de la *Història de l'art català*, d'Edicions 62, ha publicat un gran nombre de monografies. Algunes d'elles han merescut premis especials de l'Institut i altres premis diversos —no vull fatigar l'auditori enumerant-los—; però al mateix temps d'aquests estudis, entre ells, per exemple, el *Catàleg crític dins l'estudi analític de l'obra d'Hermen Anglada Camarasa*, hi ha també una sèrie d'obres d'assaig molt importants, i és poc freqüent que un historiador sigui a la vegada assagista, o que un assagista sigui a la vegada historiador. Potser és el més il·lustratiu i el més paradigmàtic d'aquesta doble especialitat —que és majorment indispensable en el món de l'art contemporani.

A més, hi ha un altre factor —un factor que no solament és científic sinó també humà— de les qualitats del doctor Fontbona. Em refereixo a la seva tasca a la Biblioteca de Catalunya. Dintre de la Biblioteca de Catalunya, en aquests darrers anys ha estat el director del Departament de Gravats, Dibuixos i Mapes, i durant el temps de mandat del doctor Mundó, i ara darrerament també, ha tingut al seu càrrec la promoció d'una sèrie de publicacions científiques molt importants. De fet, després que altres empreses editorials havien fet fallida o havien quedat interrompudes, és gràcies a la iniciativa i a l'empenta, a l'impuls i a la tenacitat del doctor Fontbona que ha estat possible fer una sèrie d'exposicions. Recordo, per exemple, l'exposició del gravador i exlibrista Ismael Smith, però també altres temes: els gravats de Pau Roig, uns estudis generals sobre el paisatge a Catalunya i un seguit d'obres en les quals penso que la doble qualitat del candidat no solament es veu en la seva tasca personal —i no personalista—, sinó com a promotor d'una sèrie d'obres i d'estímul a altres estudiosos, que, com el cas de la doctora Subirana, per exemple, en tractar de Pere Pascual Moles, o els estudis sobre els orígens de la litografia a Catalunya, no haurien estat possibles ni en pla d'exposicions, ni de publicacions, sense el seu concurs decidit.

Aquest altre aspecte que he esmentat de les publicacions i de les exposicions ha tingut una acció molt continuada, molt eficaç; ha participat, ja sigui individualment, ja sigui en col·lectius en una sèrie d'exposicions importants a Barcelona i fora de Barcelona —fins i tot al Japó—, i en totes elles ha aplicat a la vegada un rigor científic, un entusiasme i una capacitat tècnica realment important.

Encara, en un aspecte difícil però indispensable, el de la valoració de les obres d'art, ha intervingut tant en comissions de la Generalitat com en comissions del Ministeri de Cultura.

També voldria indicar que ha estat membre de diferents comissions assessores de Museus, en el panorama arriscat —sempre— d'aquesta temàtica, i que, darrerament, a proposta del Parlament de Catalunya, va ser una de les persones designades per formar part de la Junta de Museus de Catalunya.

En tots aquests aspectes, tant els d'assaig com els d'investigació, tant en el de tracte humà com d'activitat científica, penso que la presència i la participació del doctor Fontbona en les tasques de l'Institut ha de ser molt important i, d'altra banda, cobriria, no ell sol sinó amb tota la seva irradiació, diria jo, un caire molt important, el de l'art modern i contemporani, que de vegades queda una mica al marge del món de la ciència, en perjudici de l'art i de la ciència.

És en tots aquests aspectes que la nostra Secció proposa l'elecció del doctor Fontbona com a membre.

CONCEPCIÓ MIR I CURCÓ

Presentada per Albert Balcells i González

Concepció Mir i Curcó és professora numerària de la Universitat de Lleida. Va obtenir el títol de professora d'educació general bàsica el 1969, aconseguí plaça de mestra a l'escola pública l'any 1971, va demanar l'excedència l'any 1974 i estudià a la Universitat Autònoma de Barcelona, a la Secció d'Història, i s'hi llicencià l'any 1977. La seva tesi de llicenciatura va merèixer, de l'Institut d'Estudis Catalans, el Premi Jaume Sarri per a estudis històrics sobre el Principat l'abril de 1978, pel treball *Les eleccions al Parlament de Catalunya de l'any 1932 a la circumscripció de Lleida*.

Dues són les línies principals de recerca d'aquesta historiadora: una és la sociologia electoral històrica o la història sòcio-política, en què ha estat una de les principals renovadores d'aquest aspecte en la historiografia catalana, i, l'altre, és l'estudi de la repressió i de les condicions de control social en el primer franquisme a Catalunya.

Entre 1979 i 1983, durant quatre anys, la doctora Concepció Mir és alhora professora del Departament de Teoria de l'Estat de la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona i professora d'història de Catalunya de l'Escola Superior d'Assistents Socials de l'Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona. Al Departament de Teoria de